

Jag har kallat dig vid namn. Du är min.

Jes. 43:1

Namn på saker och ting fungerar som ett uttryck för att dessa tillhör ägaren. Den som äger en hjord brukar märka vart djur för att kunna påvisa sin äganderätt till dem.

Gud hade gett patriarken Jakob och hans efterkommande ett namn: Israel. Därmed markerade Gud, att Jakob och hans efterkommande under det nya namnet Israel tillhörde honom och att han var deras Herre.

Därmed hade israeliterna fått en god Herre, under vilken de hade att vänta sig allt gott. Gud lovar att vara med dem och bevara dem från allt ont.

Men efter det att Jesaja skrev textorden har det under flera tusen år av Israels folks historia inte synts något av sådan välsignelse. De har tvärtom fått utstå mycket lidande. Förklaringen är den, att dessa Guds löften och hela Jesajabokens profetior inte syftar på patriarken Jakobs köttsliga efterkommande, utan på alla som har Jakobs tro och samma

förhållande till Gud som han hade under namnet Israel. I den meningen säger Jesus om Natanael: ”Se, han är en verklig israelit. I honom finns inget svek.” Joh. 1:47.

Det var också Jesus själv i sin egenskap av Guds Son som kallade Jakob, och han säger i samma kapitel: ”Jag är Herren, din Gud, Israels helige, din Frälsare.”

Jesus frälsar från synden och dess följder. Därigenom förvandlar han allt, medgång och goda dagar såväl som motgångar och besvärligheter till välsignelse för dem som tror honom.

Jesus kallade människorna under gamla testamentets tid till tro på frälsningen genom profeterna och deras profetior om den kommande Frälsaren. Oss kallar han nu genom evangeliet om den fullbordade frälsningen.

Evangeliet säger oss, att Jesus genom sin död i vårt ställe har återlöst oss och alla människor från syndens och dödens välde till sitt eget folk och insatt oss i ett gott förhållande till Gud. Den som tror detta budskap har i behåll allt som det lovar, en nådig Gud och hans mäktiga välsignelse för både jordelivet och evigheten.